

for dem sædvanlige Former, og det maa antages, at de vedkommende ved eventuelt personligt Møde i Retten netop udelukkende vilde henholde sig til dem. *Fremdeles* maa der, for ikke at spilde de Midler til Sandheds Erkendelse, der alt ere vundne, være Adgang til at oplæse tidligere Udsagn af de i Sagen optrædende Personer, naar disse nu vægre sig ved at udtale sig eller afgive ny, afvigende Forklaringer. Hvad *der næst* angaar udenretslige skriftlige Erklæringer eller Vidnesbyrd af Betydning for Sagen, men hidrørende fra Personer, som man af retlige eller faktiske Grunde ikke kan indkalde, da tillader Udkastet under Nr. 4 udtrykkelig Oplæsning af Erklæringer fra de i D. L. 1—2—1 og 2 nævnte Personer saavel som fra Personer, der ere i Besiddelse af Eksterritorialitetsret. Naar Udkastet *endelig* i sidste Stykke af nærværende Paragraf (jfr. ogsaa § 109, sidste Stykke) hjemler Retten Beføjelse til undtagelsesvis at tillade Oplæsning af andre Dokumenter og Aktstykker, som indeholde Erklæringer og Vidnesbyrd, vil denne Regel kunne finde en med Paragrafens Tanke stemmende Anvendelse f. Eks. med Hensyn til Optegnelser, som en dræbt Person har gjort umiddelbart før sin Død, en skriftlig Tilstaelse af Tiltalte, Breve, hvori Vidner eller Skøns mænd udtale sig i Strid med deres Udsagn for Retten, og hvis Indhold saaledes vil være af Vigtighed for Bedømmelsen af de paagældendes Troværdighed*).

Fra den sidstnævnte Regel gøres dog den vigtige Undtagelse, at *udenretslige Bevidnelser angaaende Tiltaltes tidligere Vandel under ingen Omstændigheder maa benyttes*. Grunden til denne Udelukkelse er den nærliggende, at den Slags Attestationer meget ofte ere lette at skaffe og næsten lige saa ofte ganske værdiløse, medens de dog paa den anden Side let vilde kunne gøre et vist Indtryk, navnlig paa Nævninger.

I øvrigt forstaar det sig af sig selv, at om Indholdet af de Dokumenter, der ikke maa oplæses (altsaa de fleste Politirapporter, Anmeldelser om begaaede Forbrydelser, Anbefalinger etc.), maa der heller ikke føres Vidner, saavel som at Reglen om, at

udenretslige Vandels-Bevidnelser ikke maa benyttes, lige saavel maa finde Anvendelse paa udenretslige mundtlige som paa udenretslige skriftlige Bevidnelser.

Skulde Formanden nægte Oplæsning af et Dokument, om hvilket en af Parterne mener, at det falder ind under en af de fra Oplæsningsforbudet udtrykkelig undtagne Grupper, maa Afgørelsen af Spørgsmaalet om Oplæsnings-Tilladeligheden tilfalde hele Retten; at Parterne ere enige om at ønske Dokumentet oplæst, er ikke i sig afgørende. — Endnu skal bemærkes, at for saa vidt det paa Forhaand stiller sig tvivlsomt, om Retten vil tillade Oplæsning af et eller andet Dokument, hvorpaa en af Parterne lægger Vægt, og det i benægtende Fald vil blive nødvendigt at skaffe Dokumentets Udsteder til Stede, vil det være rettest om muligt at bringe dette Spørgsmaal paa det rene straks ved Forhandlingens Begyndelse for at undgaa en Afbrydelse midt under denne.

§ 250.

Om Dokumenter i fremmed Sprog, se § 79, 2det Stykke.

§ 251.

I nærværende Paragraf aabnes der Parterne Adgang til under Domsforhandlingen at fremkomme med ikke forud anmeldte Beviser. Mulige Tilbøjeligheder til Misbrug af denne Regel maa modvirkes gennem Bøder eller Paalæg af Omkostninger. De forud anmeldte og ikke i Overensstemmelse med § 223 paa ny frafaldne Beviser maa det være Parternes Pligt at have til Stede under Domsforhandlingen. Ere de imidlertid blot til Stede, kan der intet være til Hinder for, at vedkommende Part erklærer ikke at ville føre dem, idet da, om fornødent, Modparten eller Retten kan foranledige dem førte.

Naar der i Slutningen af 1ste Stykke tales om, at „en Udsættelse ikke skønnes at ville tjene noget berettiget Formaal“, sigtes der herved f. Eks. til Tilfælde, hvor Retten er paa det rene med, at den maa afgøre Sagen til Fordel for den, der ønsker Udsættelse, eller hvor den, der begærer Udsættelse, ikke kan angive, hvad han vil bruge den til.

Hvis Retten bevilger en Udsættelse i Henhold til Paragrafens 2det Stykke, kan denne Bestemmelse paakæres, jfr. § 346, 2det Stykke.

De Foranstaltninger, hvorom der tales i Slutningen af Paragrafen, vil f. Eks. kunne bestaa i Indkaldelse af Vidner eller

*) Paa Grund af den Retten saaledes givne Beføjelse bliver den nøjagtige Bestemmelse af det i Paragrafens første Stykke brugte Udtryk: „Dokumenter, der yde *umiddelbar* Oplysning om Gerningen eller Tiltaltes Forhold til denne“ ikke af særlig Vigtighed.